

Overvloed

Door Ritzo ten Cate

Er was eens een meisje, Nikki, ze was mooi, vrolijk en al haar stories werden duizenden keren gelijkt. Elke wens die ze deed kwam uit. Heel eenvoudig: ze sloot haar ogen, zag zichzelf voor zich in een nieuwe jurkje en – hop – daar was het, als ze haar ogen open deed.

Het werkte bij kleinere dingen zoals kleding, willen chillen met vriendinnen, maar ook met een huis, een bos, het ene vriendje na het andere. Hoe het werkte wist ze niet, maar dat het werkte wist iedereen. Nikkie was het meisje dat kreeg wat ze wenste, het meisje dat iets al bijna had zodra ze het voor zich zag. Ze wenste en wenste en leefde overdag wat ze 's nachts droomde.

Als haar vriendinnen iets wensten, wenste zij met hen mee en was ook hun wens hun werkelijkheid. Ze wenste en wenste en kwam zo nimmer aan zich zorgen maken toe, want alles wat ze wenste was er. Vrijheid, blijheid, voor altijd.

Reden voor verdriet was er niet. Er kwam alleen maar meer en meer en ze had niets of niemand om afscheid van te nemen.

Ze leefde. Het stroomde. Ze kreeg, ontving, deed er het hare mee en gaf het voort of weg. Wat ze niet lief had liet ze simpelweg los. En zo bleef haar blik zuiver en gericht op haar wensen.

Ze wenste, zag het voor zich, en zag het al voor zich. Ze was mooi en vrolijk en dankbaar.

Op een dag trouwde ze met een kikker met een kroon, die ze kuste en kuste en kuste, totdat er een mooie jongen met bruine ogen met wimpers zo lang als ze maar wenste verscheen.

Ze kusten en kusten en vreeën en vreeën maar er kwam maar geen kind. Zo had ze wel de lusten, maar niet de lasten van de liefde.

De jongen heette Samuël en hij wenste zichzelf een zwaard en – hop – voordat hij zijn ogen open had zwaaide hij ermee boven zijn hoofd en had-ie een stoere, scherp geschoren baard. Hij was de koning en zij de koningin. Samen kregen ze exact wat ze wensten en later ook vast een gezin.

Een landgoed moest er komen met een vijver, of nee, een meer. En reeën en vogeltjes en een grote roze lieve knuffelbeer.

Ze reden op hun paarden die vlogen met hun vleugels. De lanen op, de melkweg af. Ze reden en reden en de zon verlichte het pad van hun tweeën.

Ze hadden de mooiste ontmoetingen en iedereen wees ze de weg. 'Door, door. Meer, meer,' wensten ze in koor.

Een eigen planeet om op het strand te liggen, zo wit als sneeuw en lieve wilde dieren die langs kwamen om hen te plezieren Een vlinder, zo groot als een

NOORDWOORD

Literatuur verrijkt je wereld.

vogel, om te vangen en daarna te bevrijden. Een vis met goud en zilver en glitters, aangespoeld, om daarna te redden. Een dinosaurus, hoger dan de bomen, eerst gromde hij met zijn scherpe tanden, maar bleek heel lief en gewoon met heerlijke waterijsjes langs te komen.

Het paradijs op aarde, maar dan elders, heel ver weg. Ze dansten en dansten net zolang totdat er een heel orkest kwam toeteren, fluiten en drummen. Ze dansten en het was feest. Althans nog meer dan het anders al was geweest. Om de paar passen verkleedde iedereen zich, want dat plezierte nog het meest. Ze wisselden van gedaante en van identiteit, ze zweefden en zwierden, dit was de wens voor tot in de oneindigheid en altijd. Oplossen en weer vorm krijgen, wie wenst dat nou niet? Het bleek het allerbelangrijkste, of toch niet?

Ze transformeerden en leerden dat er nóg meer was. Opgaan, heel zijn, even niets meer wensen en – hop – tralala. Dus ze wensten zichzelf een einde van die voortjagende droom.

Ze ademden in en uit en in en uit en bleven toen voor eeuwig zonder droom.